

моди) Желаяхъ да ви срѣщна и да ви дамъ журнала, когото приѣхъ отъ пощата.

Димитр. (като поема журнала) Да, журнала за моди. Мерси.

Анка (свръснато) За моди? — Браво! — Я да видѣхъ, *мон фрерѣ*? (зема журнала) Хж! видишь? — тукъ има рокля отъ по-нова мода. — Побързахъ. . . . .

Маргар. (като изгледва роклята ѝ) Сега ли си я направи?

Анка. Да, *мосійо*, сега сефте я облѣкохъ.

Маргар. А, bravo! много добръ ви хваща.

Анка. Мерси, *мосійо* (на Злата) Мане, трѣба да си направиш и отъ тѣзи мода, че е по-нова.

Злата. Стига да кажемъ на баща ти, па той ще ти земе.

Маргар. Да, да! трѣба. — По насъ *демуазелитѣ* си иматъ по петнаесетъ дваесетъ фустани.

Димитр. Разумѣва са, една *дама* трѣба най-малко на мѣсець по една рокля да зема отъ шивача.

Злата. А че и наша Анка до петнайси се трѣба да ги има.

Анка. Мислѣхъ повече.

Злата (ухилено) Приказвайте си, ваша милость, а азъ да си видѣхъ кѣщната работа (като са покляча на Маргаридя). *А-дию мушу*, (трѣгва).

Маргар. *Адѣйо мадам* Злата.

Злата. (като са поераща) Мерсимъ [излиза.]

Маргар. [къмъ Марійка] Нейна милость? . . .

Анка. Нейна милость наша съсѣдка.

Димитр. *Мадмуазель Мари*.

Маргар. [като олаея Марійка за ръка] Драго ми е да ся запознаѣмъ. . . .

Марійка [срамижливо] Подобно. . . .

Маргар. Нейна милость има *типѣтъ* на суцѣ българско момиче, тѣй срамижливо.

Марійка. Имате право, господине: ний, българскитѣ момичета, не сме навикнали тѣй лесно въ запознаване на чужденци.

Анка. Нейна милость. . . майка ѝ май отъ старитѣ.

Маргар. [къмъ Марійка] Ма молижъ, вий не трѣба да слушате вече майкитѣ си: тѣ сж стари, па и прости; тѣ не знаѣтъ що ще рече цивилизация. Цивилизацията изисква едно момиче, или една мома да бѣде отворена, да приказва *франшман* съ единъ *кавалеръ*. Не трѣба срамъ.

Димитр. Срамътъ показва простота.

Марійка. А азъ вѣрвамъ срамътъ да е честъта на едно момиче.